

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **L. L., nar. X,**
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR X
zastoupená Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2021, č. j. OAM-379/ZA-ZA11-ZA10-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se

žalobkyni mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně předně v zásadě obecně namítla porušení ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, ustanovení § 52 a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, ustanovení § 12 zákona o azylu, ustanovení § 14 a 14a zákona o azylu, článků 2, 3, 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Žalobkyně má za to, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 – 14b zákona o azylu, jejichž existenci a závažnost žalovaný nesprávně posoudil. Žalobkyně se v zemi původu obrátila na příslušné státní složky s žádostí o pomoc, neboť ji pronásledoval bývalý přítel. Tamní orgány činné v trestním řízení však žalobkyni odmítají i po opakovaných trestních oznámeních podaných žalobkyní nebo jejími rodinnými příslušníky potřebnou ochranu poskytnut. Alternativně namítla, že jí hrozí při návratu do vlasti vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu v podobě dalších útoků a pronásledování.
4. Žalovaný také podle žalobkyně pochybil, když neshledal důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jejího odůvodněného strachu z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině, kteréžto spatřuje ve vydírání spojeném s vyhrožováním fyzickým násilím i zabitím společně s dalšími ve spise popsány skutky pronásledovatele.
5. Žalobkyně považuje za irrelevantní úvahu žalovaného, který vyloučil aplikaci ustanovení zákona o azylu na posuzovaný případ s odůvodněním, že pronásledovatel nečiní své kroky proti žalobkyni z azylově relevantních důvodů, neboť motivace pronásledovatele je čistě subjektivním prvkem, který žalovanému nemůže být znám a sám si jej dovozuje. Krom toho zde žalovaný opomenul, že motivace pronásledovatele žalobkyně nespočívá jen v ukončeném vztahu ze strany žalobkyně, ale též v jejích politických názorech souvisejících s podporou X, která nadto na území Ruské federace patří k marginalizovaným a nepopulárním. Žalovaný tak pochybil, když se nezabýval příslušností žalobkyně k určité sociální skupině a dospěl k závěru, že případnou mstu, která měla být na žalobkyni vykonána, nelze podřadit pod žádný z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu.
6. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č.j. 4 Azs 31/2009-93 žalobkyně uvedla, že domácí násilí může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ovšem podle žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí pracuje velmi účelově s pojmem domácího násilí, když vztah žalobkyně a jejího pronásledovatele posoudil jako vztah cizích osob s ohledem na ukončení vztahu, protože nelze jednání pronásledovatele považovat za domácí násilí. Naproti tomu si žalovaný dal velmi záležet na odůvodnění svého závěru o tom, že domácímu násilí je v zemi původu žalobkyně poskytována dostatečná ochrana.

7. Žalobkyně dále namítla neopodstatněnost úvahy žalovaného, že nyní již má žalobkyně více důkazů o jednání pronásledovatele a bude jí tak potřebná ochrana poskytnuta, neboť tato úvaha nemá oporu v provedeném dokazování s ohledem na zprávy o zemi původu a kupř. i na to, že otec žalobkyně předložil policii v zemi původu i evropský zatýkácí rozkaz, ale ani přesto nebylo ve věci nijak konáno.
8. Účelový je podle žalobkyně i závěr žalovaného, že nedošlo v jejím případě k odmítnutí pomoci, nýbrž jen k nezahájení trestního řízení, když se věci policie zabývala. Zrekapitulovala k tomu oznámení učiněná osobně či prostřednictvím svého otce, na která nebylo dostatečným způsobem policií v zemi původu reagováno. Není proto jasné, jaké nové informace uváděné správním orgánem by měly být důvodem k tomu, aby byla žalobkyni poskytnuta dostatečná ochrana v zemi původu do budoucna.
9. Žalovaný dále podle žalobkyně chybně hodnotil mediálně známé případy násilí a vražd na ženách, jejichž pachatelé byli potrestáni odnětím svobody, aby prokázal nedůvodnost obav žalobkyně. U většiny předložených případů však již šlo o dokonané případy zabití, vražd či zmrzačení, které svědčí tvrzení žalobkyně o laxním přístupu orgánů činných v trestním řízení, které jsou ochotny se domácím nebo genderově motivovaným násilím zabývat až v případě dokonání závažného trestného činu.
10. Relevantními zjištěním z praxe nepodložený je dle žalobkyně též závěr žalovaného v tom směru, že jednání pronásledovatele žalobkyně lze postihovat v rámci jiných skutkových podstat. V této souvislosti žalobkyně také namítla, že žalovaný účelově pracuje s podklady a zprávami o zemi původu, v nichž si vybírá pouze ty pasáže, které se mu hodí k vydání negativního rozhodnutí.
11. Žalobkyně dalším podáním ze dne 7. 9. 2021 upřesnila žalobní body o podrobnou specifikaci jednání jejího bývalého přítele, jichž se zejména vůči žalobkyni postupně dopustil a která zůstala ze strany příslušných orgánů v zemi původu bez adekvátní reakce. Týmž podáním žalobkyně doplnila žalobní body též o poukaz na její dobrovolnické aktivity, jež uváděla již v řízení před žalovaným, který se měl také zabývat tím, zda tyto aktivity nelze podřadit pod ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Dalším podáním došlým soudu dne 14. 10. 2021 žalobkyně prakticky zopakovala tvrzení a argumentaci obsaženou zejména v předchozím podání ze dne 7. 9. 2021.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasil, neboť se situací žalobkyně zabýval velmi podrobně, když při posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu vycházel ze sdělení, která žalobkyně v průběhu tohoto správního řízení specifikovala a doložila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelně poukazováno na to, že se ruská policie případem žalobkyně zabývala. Pokud nezahájila trestní stíhání, postupovala tak v rámci platné právní úpravy v Ruské federaci. Žalobkyni nebyla upřena možnost podat proti rozhodnutí policie opravné prostředky, o nichž byla také v rozhodnutí o odmítnutí zahájení trestního stíhání poučena. Pro případ, že by se žalobkyně cítila zkrácena na svých právech, má dle žalovaného možnost obrátit se na zvláštní jednotku Vyšetřovacího výboru, kancelář prokurátora, veřejného ochránce práv, Radu pro lidská práva při

prezidentu RF nebo na soud. Podle žalovaného také nelze pominout, že jednání pronásledovatele žalobkyně se na území Ruské federace v podstatě ve svých projevech teprve rozvíjelo a eskalovalo pak co do intenzity a průkaznosti zejména během pobytu žalobkyně v České republice, kde proti němu již bylo zahájeno trestní stíhání. Z obsahu doložených materiálů je pak podle žalovaného patrné, že žalobkyně nyní disponuje dostatečným důkazním materiálem na to, aby se vůči svému bývalému příteli v případě další potřeby domohla pomoci ze strany příslušných orgánů Ruské federace.

13. Dále žalovaný uvedl, že nehodlá situaci žalobkyně nijak zlehčovat, avšak odmítá přijmout závěr, že by motivem jednání jejího bývalého partnera vůči ní byl její zveřejněný postoj k X. Ze souvislostí časových i obsahových je zcela zjevné, že motivy bývalého partnera žalobkyně spočívají v ukončeném partnerském vztahu, za což se dotýčný zčásti mstí a zčásti se pokouší o obnovení vztahu. To podle žalobce podporuje i tvrzení žalobkyně v tom směru, že její bývalý partner obdobně jedná i vůči předchozí partnerce a že se patrně jedná o patologické projevy poruchy osobnosti. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně začal mít problémy s bývalým partnerem až po rozchodu a v době, kdy již spolu nevedli společnou domácnost. Žalobkyně má rovněž své rodinné zázemí, aktuálně má vztah s jiným mužem a není na bývalém partnerovi nijak závislá. Odkázal pak v té souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 4 Azs 63/2019 – 38, z něhož vyplývá, že obava z vyhrožování soukromých osob není azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o zcela jednoznačně o takové jednání jednotlivců, které nelze přičítat k odpovědnosti státu.
14. Žalovaný rovněž uzavřel, že je dán důvodů předpokládat, že se věci bude ruská policie dále zabývat a žalobkyně má reálnou možnost dosáhnout ochrany v zemi původu, když nyní prokazatelně naplňuje jednání bývalého partnera znaky skutkové podstaty trestného činu postižitelného v Ruské federaci. Žalobkyně podle žalovaného v zemi původu jednání označitelnému jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu ani ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ze strany bývalého partnera vystavena nebyla a nebezpečí vážné újmy pro případ návratu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nelze v jejím případě shledat právě z titulu dostupné vnitrostátní ochrany. Žalovaný konstatoval, že situace v oblasti poskytování pomoci obětem mezipartnerského násilí v Rusku není zcela uspokojivá a může docházet k případům, kdy není ze strany jednotlivých policistů poskytnuta adekvátní reakce na ohlášení závadného jednání agresora, avšak dospěl i s ohledem na shromážděné podklady o zemi původu k závěru, že se nejedná o obecnou praxi policie v Ruské federaci. Současně připomněl, že žalobkyně a její bývalý přítel již partnery nejsou. S odkazy na případy, na nichž se žalobkyně snažila demonstrovat nedostupnost vnitřní ochrany, se pak s jako nepřipadnými žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí vypořádal.
15. Ke zprávě o spolupráci žalobkyně s psychoterapeutkou ze dne 20. 7. 2021 přiložené k žalobě žalovaný namítl, že se jedná o doklad, který žalobkyně mohla a měla uplatnit již před vydáním napadeného rozhodnutí. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak uzavřel, že žalobní námitka v podobě odkazu žalobkyně na zdravotní stav popsany v předmětné zprávě je nepřipustná, když byla uplatněna až v žalobě, ačkoli mohla být uplatněna již ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí.

16. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany až do konce platnosti svého českého víza, a připomněl, že má možnost zajistit si oprávnění k pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, pokud má v úmyslu na území České republiky pobývat. Navrhl tedy žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
17. Na doplnění žaloby ze strany žalobkyně ještě žalovaný reagoval svým podáním ze dne 25. října 2021, v němž uvedl, že z dikce ust. čl. 119 trestního zákoníku Ruské federace vyplývá, že trestným je i vyhrožování usmrcením nebo způsobením těžké újmy na zdraví. Zákon nestanoví, že k této újmě musí dojít, a není tudíž pravdivým tvrzením, že obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu podle čl. 119 trestního zákoníku Ruské federace je ublížení na zdraví. Podle čl. 119 trestního zákoníku Ruské federace je jako kvalifikovaná skutková podstata trestně postižitelné jednání uvedené v odst. 1, pokud bylo spácháno s motivem politické, ideologické, rasové, národnostní nebo náboženské nenávisti nebo nesnášenlivosti vůči některé sociální skupině. Existuje tedy možnost trestního postihu i ve vztahu k námitkám, že je žalobkyni vyhrožováno pro uplatňování jejích X a politických práv a svobod.

IV. Další podání žalobkyně

18. Ve svém dalším podání ze dne 4. 11. 2021 žalobkyně v reakci na podání žalovaného ze dne 25. října 2021 zopakovala a dále rozvedla své námitky ohledně rozporu závěrů žalovaného s provedeným dokazováním, platnou právní úpravou a konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ohledně uplatnění zdravotního stavu žalobkyně poukázal opět na obsah spisu, kde deklarovala svoje obavy a všudypřítomný strach z násilníka. Předložené lékařské zprávy pak pouze deklarují a rozvíjejí již tvrzené skutečnosti. Žalobkyně přitom považuje za logické, že s ohledem na citlivost poruch v oblasti duševního zdraví s nimi správní orgán ihned neseznámila, zvláště po velmi špatných zkušenostech s oficiálními orgány v zemi původu. V současné situaci se psychický stav žalobkyně zhoršil právě vlivem zamítavého rozhodnutí žalovaného.
19. V předmětném podání dále žalobkyně nově sdělila, že její bývalý partner A. K. byl dne X uznán vinným ze spáchání trestného činu nebezpečného pronásledování, kdy rozsudek ještě nenabyl právní moci. Poukázala také na článek porovnávající přísnost postihu žen, jež v sebeobraně zabijí svého partnera, s postihem mužů, kteří při násilném činu zabijí svoji partnerku. Dále zmínila případ, ve kterém oficiální autority donutily ženy, které utekly do azylového domu k návratu zpět. Závěrem tohoto podání ještě žalobkyně uvedla, že její fotografie byla bez jejího souhlasu přenesena do systému rozpoznávání obličejů, a proto její pronásledovatel okamžitě pozná, když žalobkyni zaznamená alespoň jedna kamera. Tuto hrozbu pak žalovaný bagatelizoval bez toho, aby si zjistil posouzení expertů v oblasti těchto druhů informačních technologií a kyberkriminality.
20. V podání ze dne 9. 12. 2021 pak žalobkyně poukázala na zhoršený zdravotní stav. Označila také k důkazu článek popisující situaci, kdy policista pomohl nalézt a přivést zpět svému kamarádovi manželku, která jej opustila, a to díky využití protiprávního přístupu k záznamům z veřejných webových kamer. Poukázala také na to, že prakticky všechny

nevládní organizace a organizace pro lidská práva jsou v Ruské federaci považovány za tzv. zahraniční agenty. Ženy tak zůstávají bez podpory a pomoci. Radikální misogyní muži z organizace Men's State navíc začali pronásledovat aktivisty a organizace pomáhající ženám. V neposlední řadě žalobkyně uvedeným podáním předložila rozsudek X ze dne X, sp. zn. X v trestní věci A. K. (bývalého partnera žalobkyně).

21. Podáním ze dne 6. 1. 2022 žalobkyně poukázala na nový rozsudek Evropského soudu pro lidská práva zveřejněný dne 14. 12. 2021, kterým bylo uloženo Rusku uhradit více než 370 000 EUR občance Ruska, které její manžel amputoval obě ruce v zápěstí. Dalším třem obětem domácího násilí přiznal odškodnění ve výši 25 000 EUR. Rusko bylo vyzváno ke změně své legislativy a předcházení obdobným případům. Dále žalobkyně tímto podáním předložila odvolání A. K. v jeho trestní věci.
22. Podáním ze dne 3. 2. 2022 pak žalobkyně soudu sdělila informaci o nabytí právní moci rozsudku X ze dne X, sp. zn. X, s tím, že odsouzený se dále snaží kontaktovat rodiče žalobkyně a „hacknout účty žalobkyně.“ V důsledku rapidního zhoršení zdravotního stavu musela žalobkyně rovněž vyhledat psychiatrickou pomoc a byl jí předepsán lék určený k X.

V. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
24. Dne 10. 7. 2020 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 7. 2020 poskytla žalobkyně údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedla, že je svobodná, bezdětná, bez náboženského vyznání. Není politicky aktivní. Ze země původu nejdříve cestovala do Černé Hory a následně přes Chorvatsko a Slovinsko do České republiky, kde zůstala. Na území České republiky vstoupila v listopadu 2019. Ke zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá. Jak důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla pronásledování bývalým přítelem, který jí vyhrožuje zabitím. Ruská policie je přitom nečinná, v Ruské federaci neexistuje zákon o pronásledování, takže tam není chráněná zákonem. Jiný důvod nemá.
25. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 7. 2020 se podává, že do Evropské unie přicestovala na základě turistického víza. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po příjezdu do České republiky, protože doufala, že se její věci bude policie v Ruské federaci zabývat a taky, že se expartner uklidní a přestane ji časem sledovat, ale hrozby se stupňovaly a přijel dokonce i do Černé Hory. Návratu do země původu se žalobkyně obává kvůli pronásledování a hrozbě zabitím, když v zemi neexistují zákony, které by ji chránily. Potíže žalobkyně započaly v květnu 2019. Rozešla se s tehdejším přítelem, který jí od té doby vyhrožoval. Psal jí přes sociální sítě, volal jí a přišel za ní domů, i když se přestěhovala. Naznačoval jí, že ji zmrzačí a že už nikoho jiného nenajde. To nakonec neudělal, protože jej přemluvila. Kromě výhrůžek bývalý partner žalobkyně chodil za ní domů, stál před dveřmi a zkoušel je vypáčit, zvonil. Žalobkyně zavolala policii s tím, že za 30 – 40 minut dorazili policisté, ale on už byl pryč. Den předtím si žalobkyně byla vyzvednout svoje věci v bytě, který si spolu pronajímali. Zde došlo k hádce, kdy ji bývalý partner chytil pod krkem, ale nic jí neudělal. Vzhledem k tomu, že nevznikly žádné stopy, nemohla nic oznámit a prokázat napadení. Opět den před touto hádkou udělal žalobkyni žárlivou scénu, když šla k bydlíšti s kamarádem,

kterého tam odmítl pustit. Proto tam následně šla sama, jelikož nechtěla přijít o své osobní věci. Bývalý partner byl velice agresivní, vyhrožoval zabitím žalobkyni i jejímu kamarádovi. Kvůli neexistujícímu zákonu se ale neobrátil na policii. Dva dny po uvedeném pokusu o vloupání se žalobkyni ozval policista a pozval ji na policejní oddělení, kde ji začal přesvědčovat, aby vzala zpět svoje oznámení s tím, že by se to mohlo ještě zhoršit a expartner by mohl být ještě agresivnější. Řekli jí, že nemohou nic dělat, protože nic neudělal ani v případě snahy vypáčit dveře. Policista ji přesvědčil a ona vzala oznámení zpět, neboť dostala strach, že se to ještě zhorší. Chování bývalého partnera se pak měnilo, kdy někdy byl hodný a omlouval se a jindy zase agresivní. Osobní věci si nakonec odvezla a na rozchodu trvala. Vyžadoval po žalobkyni test na přítomnosti spermatu ve vagině, což následně označil za vtip. Jeho agresivita narůstala a žalobkyně se rozhodla pro odlet na týden do Černé Hory, aby si odpočinula. Odtud se vrátila jiným než původně plánovaným spojem i přes jiné letiště a když se vracela, přijela za otcem a bývalý partner ji tam našel. Začal se hádat a předal otci žalobkyně krabice plné smetí coby zbytek jejích věcí. Poté vyhledal žalobkyni na jedné akci, kde fotografovala, s tím, že si s ní chce jen promluvit, což proběhlo klidně. To vše bylo v červnu 2019. Následující den však byl zase agresivní s tím, že umí žalobkyni vysledovat a tato nemá šanci se před ním skrýt. Dále se bývalý partner žalobkyně naboural do jejího internetové stránky a viděl tam všechny údaje. Oficiálně se na policii neobrátil, protože neměla důkazy. Následně pochopila, že bývalý přítel nechce přestat s jejím pronásledováním a rozhodla se odjet do Černé Hory ke kamarádce a doufala, že se to uklidní. Dne 13. 7. 2019 odjeli autem a 17. 7. byli v Černé Hoře. Na konci července se vrátila, a její bývalý partner se jí snažil opět kontaktovat přes rodiče a přes kamarádku. Na začátku srpna zase odjela do Černé Hory a do Moskvy už se nevrátila. Když nebyla v zemi původu, snažil se žalobkyni kontaktovat přes instagram, rodiče a kamarády. Dostal se do jejích účtů na stránkách Booking, Google Account atd. Nemohla by ale prokázat, že to byl on. Bývalý partner žalobkyně se rovněž naboural do jejích stránek a dával tam fotky, na kterých žalobkyně nevypadá dobře. Naposledy žalobkyni její bývalý partner kontaktoval 20. 6. 2020 přes instagram. Jel za ní autem. Tehdy byla ve vztahu s V., oním zmíněným kamarádem, který měl práci v České republice a nabídl jí, aby sem přijela. Bývalý partner tak přijel do Černé Hory už v době, kdy žalobkyně byla v České republice. Strávil tam dva týdny a odjel do Moldávie, což žalobkyni řekla kamarádka, když se žalobkyně vrátila do Černé Hory pro věci. Na začátku listopadu tedy přijela do České republiky a čekala, co bude dál. Doufala stále, že se uklidní, ale pořád vyhrožoval, a to i sebevraždou. Mezitím se v Rusku hlasovalo o zákonu o domácím násilí, což podporovala jako X, když například zveřejnila svůj příběh, načež se jí ozvala bývalá přítelkyně jejího bývalého partnera, která se jí svěřila s podobnými zkušenostmi s dotyčným. Bývalý partner žádal smazání jejího příspěvku a opět jí i jejímu otci vyhrožoval. Žalobkyně prostřednictvím otce podala ještě jedno oznámení, které bylo zamítnuto. Otec pak šel s odmítnutím na prokuraturu, kde jej také odmítli pro neexistující zákony, což bylo ústně, takže to nemůže doložit. Od ledna 2020 žalobkyni vyhrožoval s tím, že přijede do Prahy. Dne 13. 2. 2020 ve Stromovce svého expřítele zahlédla, nasedla do auta a odjela. Patrně ji sledoval a zjistil, že často pobývá v tomto obchodním centru. Dále žalobkyně uvedla, že s podáním žádosti o mezinárodní ochranu čekala, protože doufala, že bude v Ruské federaci zatčen a ona se bude moci vrátit. Jemu se ale podařil odjet z České republiky, je zase v Rusku a pátrání probíhá jen v České republice. K dotazu žalovaného, zda by se mohla krátce vrátit do země původu a vyřídit se pobyt v České republice uvedl žalobkyně, že je těžké se dostat do Rusku a zpět by už nemohla za

dnešních okolností, protože se nedá nikam odletět a v Rusku ji nebude nikdo chránit. Na orgány nadřízené policii v zemi původu se v minulosti neobracela, protože to nemá smysl. Otec žalobkyně navštěvoval různé instituce a někdy ho vyslechli s pochopením, ale nakonec řekli, že s tím nic neudělají. Uvedla také, že v České republice policie na vše hned reaguje na rozdíl od té ruské, kde nebylo ani zahájeno trestní stíhání. Jinak žádné jiné potíže v zemi původu žalobkyně neudávala.

26. Dne 16. 12. 2019 vydal příslušný policejní orgán Ruské federace rozhodnutí o odmítnutí zahájení trestního řízení s tím, že nebylo zjištěno žádné poškození zdraví nebo majetku žalobkyně a policejní orgán tudíž na základě předběžného šetření neshledal v činech A. K. žádný přímý úmysl pro vznik následků stanovených v čl. 119, 158, 159, 167, 213 trestního zákoníku Ruské federace.
27. Dne 29. června 2020 vydal příslušný policejní orgán Ruské federace rozhodnutí o odmítnutí zahájení trestního řízení s tím, že ohrožení žalobkyně nebylo objektivně potvrzeno a všechny hrozby byly jen telefonické a nebyl důvod se obávat o svůj život, protože v jednání A. K. nespatořoval naplnění skutkové podstaty trestného činu podle čl. 119 trestního zákoníku Ruské federace.
28. Správní spis poté obsahuje četné podklady doložené žalobkyní zejména v podobě fotografií komunikace ze sociálních sítí či listin vzniklých v souvislosti s trestním stíháním A. K. na území České republiky k tvrzením žalobkyně.
29. Z písemného materiálu Ministerstva vnitra, ze dne 10. 5. 2021, označeného jako „Ruská federace, Informace OAMP – Možnost ochrany proti nebezpečnému pronásledování (tzv. stalkingu)“ se mimo jiné podává, že právní systém v Ruské federaci nezahrnuje definici stalkingu a v praxi proto nedochází k jeho přímému postihování. Orgány činné v trestním řízení poskytují oběti pomoc jen tehdy, když dochází k určitým důsledkům, kdy se stalker již vůči oběti dopustil násilí a kdy lze jeho jednání kvalifikovat podle platných článků trestního zákoníku Ruské federace. Z písemného materiálu Ministerstva vnitra, ze dne 7. 5. 2020, označeného jako „Ruská federace, Informace OAMP – Postavení policie v Ruské federaci“ se podává mimo jiné, že postupem policie se v Ruské federaci může Vyšetřovací výbor, kancelář prokurátora, ale i veřejný ochránce práv nebo Rada pro lidská práva při prezidentu Ruské federace.
30. Žalovaný dne 15. 7. 2021 vydal napadené rozhodnutí (poté, co předtím umožnil dne 3. 6. 2021 žalobkyni seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim), které si žalobkyně osobně převzala dne 5. 8. 2021.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), a po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. V rámci jednání soud provedl důkaz zejména pravomocným rozsudkem X ze dne X, sp.zn. X, z něhož se podává, že obžalovaný A. K., nar. X, státní příslušník Ruské federace, byl

uznán vinným trestnými činy vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku, nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2, písm. d) trestního zákoníku, nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 48 měsíců. Další z žaloby vyplývající písemné důkazní návrhy nakonec žalobkyně při jednání vzala zpět, resp. k výslovnému dotaz soudu na těchto nadále netrvala, a to včetně na počátku jednání avizovaného výsledku přítelkyně žalobkyně, které se musela v průběhu jednání vzdát.

33. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu: *„Žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmu.“*

34. Podle § 12 zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

35. Podle § 13 zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner azylanta,

b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,

c) rodič azylanta mladšího 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo

e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

36. Podle § 14 zákona o azylu: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

37. Podle § 14a zákona o azylu: *„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou*

důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

38. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

39. Z podkladů rozhodnutí obsažených ve správním spise a z výsledků dokazování v rámci nařízeného jednání má soud za dostatečně prokázané, že žalobkyně byla jak na území Ruské federace, tak na území České republiky vystavena protiprávnímu jednání jejího bývalého přítele A. K.. Obdobně jako žalovaný má soud za to, že v jednání jmenovaného lze sledovat určitý vývoj zejména co do jeho intenzity a nebezpečnosti, kdy nelze nevidět, že v době pobytu žalobkyně na území Ruské federace s jejím pronásledováním a vyhrožováním teprve započal a s tím, že svoje jednání eskaloval zejména na území Ruské federace. Ani tu část jednání A. K., která se odehrála na území Ruské federace, zdejší soud pochopitelně nehodlá nijak bagatelizovat, nicméně ve shodě se závěry žalovaného má za to, že toto jednání nelze nijak přičítat příslušným orgánům (zejména policii) Ruské federace, neboť šlo výlučně o jednání ze strany soukromé osoby. Žalobkyně pak vytýká orgánům

v zemi původu, že jí nedokázaly poskytnout ochranu, nicméně ze správního spisu se podává, že policie vždy oznámení žalobkyně prověřovala, avšak v dané fázi dospěla k závěru, že oznámené jednání nevykazovalo znaky některé ze skutkových podstat trestných činů podle platného trestního zákoníku Ruské federace, resp. že některý ze znaků nebyl dostatečně prokázán na to, aby bylo důvodné zahájit trestní stíhání bývalého partnera žalobkyně. Postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobkyně je jistě též limitován ze správního spisu vyplývající absencí skutkové podstaty trestného činu v trestním zákoníku Ruské federace postihující přímo tzv. stalking, resp. nebezpečné pronásledování či vyhrožování. Podle názoru zdejšího soudu však určitou nedostatečnost či opožděnost ve vývoji platné trestněprávní úpravy na území Ruské federace, v důsledku které nejsou příslušné orgány státu schopny postihovat přímo určité specifické formy závadového jednání soukromých osob, shledat azylově relevantní. Ostatně i na území České republiky byl trestní postih za tzv. stalking zaveden až s novým trestním zákoníkem účinným od 1. 1. 2010. Skutečnost, že v daném případě orgány Ruské federace nezahájily trestní stíhání A. K. tak podle zdejšího soudu nelze s ohledem na tamní platnou právní úpravu vykládat jako azylově relevantní odmítnutí ochrany, jak dovozuje žalobkyně. Krom toho lze také poukázat na to, že žalobkyně (ani prostřednictvím svého otce na území Ruské federace) nevyužila žádných opravných prostředků, které měla v případech odmítnutí zahájení trestního stíhání ze strany policie k dispozici a o kterých byla také řádně poučena, a to i přesto, že jinak byla ve vztahu k policii relativně procesně aktivní.

40. Soud rovněž souhlasí s žalovaným v tom, že poté, co byl A. K. pravomocně na území České republiky odsouzen, má žalobkyně k prokázání jeho případného dalšího podobného protiprávního jednání k dispozici poměrně silné důkazní prostředky přinejmenším v podobě pravomocného rozsudku X včetně celého trestního spisu. Jednání A. K. a jeho účinky na žalobkyni pak lze případně prokázat i výpovědí současného přítele žalobkyně v postavení svědka. Za této situace lze mít za důvodný závěr žalovaného, že lze očekávat od státních orgánů Ruské federace, že budou v případě potřeby jednat k větší spokojenosti žalobkyně i přes aktuální platnou právní úpravu na území Ruské federace, z níž podle názoru soudu vyplývá trestnost i vyhrožování usmrcením nebo způsobením těžké újmy na zdraví.
41. Pokud jde o snahu žalobkyně dávat jednání jejího bývalého partnera do jakékoli souvislosti s profesní činností žalobkyně či jejími veřejnými aktivitami, spatřuje v ní zdejší soud spíše prvky účelovosti, neboť z dosud zadokumentovaného jednání A. K. nelze mít za, že by tento žalobkyni vyhrožoval a pronásledoval z důvodu její příslušnosti k určité sociální skupině či pro její politické či sociálněpolitické názory. Stejně jako žalobkyně, nemá žalovaný ani soud možnost přímo proniknout do toho, co se přesně odehrává v mysli bývalého partnera žalobkyně. Lze tak nicméně usuzovat podle vnějších projevů jeho chování, které zjevně vykazují prvky neschopnosti vyrovnat se s ukončením vztahu, byť jistě již s patologickými rysy. V žádném případě však dost dobře usuzovat na to, že A. K. žalobkyni pronásledoval a vyhrožoval jí proto, že je X či podporovatelkou X, přestože lze souhlasit s žalobkyní alespoň v tom, že její bývalý partner jistě nebude velkým příznivcem těchto myšlenkových směrů.
42. Co se týče listiny přiložené k žalobě a označené jako zpráva o spolupráci s psychoterapeutem ze dne 20. 7. 2021, pak ohledně této nenalezl soud v žalobě odpovídající argumentaci, kterou by bylo možné posoudit jako žalobní bod, a proto se jí i s přihlédnutím k jejímu vágnímu obsahu zvláště nezabýval, a to ani poté, co v rámci dalších

podání začala žalobkyně uplatňovat zhoršení zdravotního stavu, což ovšem soud musel posoudit přinejmenším jako uplatnění žalobního bodu po lhůtě k podání žaloby.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. ledna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce